

De Lichtstad

'Thomas,' riep ik. 'Vang.'

Met een flinke aanloop gooide ik de bal in zijn richting. Net op tijd keek Thomas mijn kant op om vervolgens snel de bal met zijn handen op te vangen.

'Gek', schreeuwde hij geërgerd. 'Ik had de bal bijna vol in mijn gezicht gekregen.' Hij smeed met al z'n kracht de bal terug naar mij. Hard kreeg ik 'm in mijn buik en een kreun ontsnapte uit mijn mond.

Toen ik de bal opnieuw naar Thomas wilde gooien, bleef mijn blik hangen op de horizon. Ik had het vast verkeerd gezien en ik knipperde met mijn ogen. Toen ik ze weer opende, bleef hetzelfde beeld op mijn netvlies branden.

'Hé, Thomas,' riep ik. 'Zie jij dat ook?' Ik gebaarde met mijn hoofd in de richting van de zee.

We waren er stiekem tussenuit geknepen. Al maanden zaten we in onze huizen opgesloten, omdat een dodelijk virus in de wereld rondwaarde en miljoenen slachtoffers had geëist. Gelukkig was niemand in mijn omgeving ziek geworden of overleden, maar Thomas' grootouders waren wel ziek geworden en lagen nu in een Deens ziekenhuis voor hun leven te vechten. Het leek erop dat het virus vooral de oudere generatie trof en ons, de jeugd, spaarde. Er waren nauwelijks jeugdige slachtoffers te betreuren.

Toen alles nog normaal was, gingen Thomas en ik voor het eerst naar de universiteit waar we landbouwwerktuigkunde studeerden. Lang duurde ons studentenavontuur echter niet, want toen het virus in oktober uitbrak, werd alles hermetisch afgesloten. Niemand mocht de straat op en het leger was 24/7 op straat om de orde te bewaren en iedereen van de noodzakelijke levensmiddelen te voorzien. De soldaten liepen in maanpakken rond en het beeld op straat was erg surrealistisch. De mensen waren nu grotendeels op zichzelf aangewezen en de wereldbevolking was razendsnel uitgedund. De wereld brandde en er heerste overal chaos en anarchie.

Aangezien wij in een gehucht woonden, was het hier relatief rustig en bleef alles redelijk intact. In de grote steden was echter complete gekte ontstaan en hadden plundersaars alle winkels, huizen en gebouwen ontdaan van kostbaarheden en bruikbare benodigdheden. De wereld was gek geworden...

Thomas en ik leefden al maanden in afzondering en binnenshuis en hielden via onze mobieltjes contact. De stroom werkte gelukkig nog. Ons leven bestond voortaan uit lezen, spelletjes doen, gamen, televisie kijken en ontelbaar veel buikspieroefeningen doen. Iedere dag verliep hetzelfde en de volgende dag bood weinig perspectieven voor de toekomst. Vandaar ons plan om het huis te ontvluchten en naar het verlaten strand te gaan om eens lekker te ravotten. Het was een hele onderneming geweest om ongezien onze huizen te verlaten, maar het was gelukt.

Als een stel jonge, dollie honden hadden we door het mulle zand gerend, tot we onszelf hijgend achterover hadden laten vallen om op adem te komen. Thomas had een rugbybal mee naar buiten gesmokkeld, die we nu naar elkaar overgoiden.

'Waar heb je het over?' vroeg Thomas, terwijl hij dichterbij kwam en me vragend aankeek.

'Nou daarover,' zei ik en wees hem op de contouren van een immense stad die boven de zeespiegel zweefde.

'Verhip, ik zie het ook,' sprak Thomas verwonderd. 'Zijn we aan het hallucineren of zijn we gewoon gek geworden?'

We lieten ons op het vochtige zand vallen en keken met de hoofden op onze knieën naar de

wonderbaarlijke verschijning die voor onze ogen was opgedoemd.

‘Nee joh, als jij het ziet en ik ook, dan is het echt. Het is vast een teken. We zijn niet voor niets op dit moment op deze plek. Het moest zo zijn.’

Vol vertrouwen stond ik op en liep doelbewust richting het water.

‘Mike, wacht nou. Niet doen, man. Dadelijk verdrink je nog. Kom terug.’ Thomas smeekte me om niet verder te lopen, maar ik was vastberaden en liep stug door. Ik voelde met heel mijn lijf dat dit het begin was van betere tijden.

Terwijl mijn voeten het ijskoude zeewater raakten, werd mijn lichaam plots verwarmd door het rotsvaste vertrouwen dat razendsnel door mijn lichaam stroomde. Ik voelde geen kou, geen angst of onzekerheid, alleen maar liefde en vastberadenheid. Deze stad, de Lichtstad, zou een nieuw begin zijn. Een kans om opnieuw te beginnen en alles beter te doen dan onze voorouders.

In de verte hoorde ik Thomas’ stem. Ik keek achterom en voelde hoe ik licht en warmte uitstraalde. Ik zag hoe zijn mond openviel van verbazing en hoe hij naar me toegerend kwam. Toen hij vlakbij was, riep hij uit:

‘Wow, Mike, je geeft licht. Wat gebeurt er allemaal?’

Hoe dichterbij Thomas kwam, hoe meer zijn gezicht opklaarde en opeens zag ik hoe hetzelfde gevoel dat ik had door zijn lijf stroomde. Ook hij gloeide van binnenuit en gaf, net als ik, licht. Hij was naast me komen staan en pakte mijn hand vast.

‘Ik voel het nu ook, Mike. Ik voel het!’ Zijn stem klonk kristalhelder in de stille middag.

‘Mooi, hè?’ glunderde ik. ‘Wij gaan samen het verschil maken. Let maar eens op.’

Met onze handen ineengestremgeld kwamen we los van de grond en zweefden over het zeewater richting de poort van de immense lichtstad.

Ik voelde me lichter dan ooit tevoren en wist opeens precies wat ik moest doen, terwijl ik normaal gesproken doelloos door het leven ging. Wie wist nu tenslotte op zijn achttiende al hoe hij de rest van zijn leven ging invullen? Waren je tienerjaren niet bedoeld om zorgeloos te genieten van je leven, zonder je druk te hoeven maken over allerlei verplichtingen die je in de toekomst zou moeten nakomen?

‘Ik heb me nog nooit zó krachtig en zelfverzekerd gevoeld’, vertrouwde ik Thomas toe. Hij knikte begrijpend.

‘Ja, ik snap precies wat je bedoelt.’

De deur van de enorme poort zwaaide open en we zweefden nieuwsgierig en opgewonden verder. Het licht scheen zo fel dat we onze ogen dichtknepen. Het beeld was letterlijk oogverblindend en overtrof onze stoutste verwachtingen.

Dat we hier niet alleen waren, werd me al snel duidelijk, toen honderden stemmen mijn oren binnenkwamen.

Verbaasd keek ik, voorzichtig mijn ogen openend, rond en zag honderden jongeren uit alle hoeken van de stad tevoorschijn komen. Stuk voor stuk stralend van licht en warmte en ik voelde me dan ook meteen op m’n gemak. Ik stootte Thomas aan en hij had een lach van oor tot oor op zijn gezicht.

Deze plek was magisch. Ik had nog nooit zoiets moois gezien. In de stad zagen de gebouwen er niet uit zoals ik ze kende, maar leken ze gemaakt van lichtgevende materialen. Het gaf deze plek zo’n bijzondere uitstraling dat ik me zo licht als een veertje voelde.

‘Cool hier, hè?’ een vriendelijk uitzierende jongen kwam enthousiast op ons af en maakte een weids gebaar met z’n arm. ‘Allemaal voor jullie. Doe alsof je thuis bent. Ik ben Aron en wie zijn jullie?’

Ik stelde ons voor en vroeg belangstellend wat dit voor wonderlijke plek was en waarom wij hier waren.

‘Dat is dé juiste vraag. Het antwoord hierop is simpel: jullie zijn uitverkoren. Slechts een paar duizend jongeren zijn geselecteerd om een nieuwe wereld op te bouwen. De mensheid staat op het punt van uitsterven. Eeuwenlang hebben mensen de aarde vervuild, misbruikt en beschadigd. De natuur heeft keihard teruggeslagen door een dodelijk virus de wereld in te helpen. De jeugd heeft de toekomst. Maar niet iedereen komt in aanmerking voor een plaats in de Lichtstad. De Puren; dat zijn jongeren die onze stad kunnen zien, komen hier terecht en gaan meewerken aan een nieuw begin. Betere tijden zijn op komst.

Mijn mond viel open na het horen van Arons uitleg. Wow! Dat ik dit mocht meemaken. Ik voelde me eindelijk bijzonder. Voor het eerst in mijn leven had ik het gevoel dat ik er mocht zijn en ergens deel van uitmaakte. In mijn achterhoofd heb ik altijd geweten dat mijn leven een bijzondere wending zou krijgen. Dit was het. Hiervoor was ik op aarde.

Thomas had precies dezelfde uitdrukking op zijn gezicht. Ik sloeg mijn arm om hem heen en fluisterde in zijn oor:

‘We zijn thuis, Thomas.’